

CO SE DNES HRAJE ?

Pohádky 21. století



Ana
Hita

DANKA ŠÁRKOVÁ • EVA BOHÁČKOVÁ



DANKA ŠÁRKOVÁ
EVA BOHÁČKOVÁ

CO SE
DNES
HRAJE



Pohádky 21. století

ANAHITA 2011

Obsah

Místo úvodu	7
Otesánek	9
Jak tahali „Řepu“	23
Hrnečku, vař	31
Koblížek	39
O sedmi kůzlátkách	47
O Červené Karkulce	55
O Popelce	69
O perníkové chaloupce	83
O Budulínkovi	97
Rybářova žena	107
O Sněhurce	119
O kohoutkovi a slepičce	133
O autorkách	142



Danka Šárková
Eva Boháčková
Co se dnes hraje?
Pohádky 21. století

Fotografie Karla Kučerová

Redakční úprava a jazyková korekce

Monika Hendrichová

Obálka, grafická úprava a sazba

Adam Friedrich

Tisk Ottova tiskárna, s. r. o., Praha

V roce 2011 vydalo nakladatelství

Anahita, s. r. o.

www.anahitacz.cz

e-mail: info@anahitacz.cz

ISBN 978-80-87740-26-2 (PDF)

ISBN 978-80-87740-27-9 (PDF pro čtečky)

© 2011 *Danka Šárková, Eva Boháčková*

Photo © 2011 *Karla Kučerová*

Edition © 2011 *Anahita*

Místo úvodu

Vzpomínáte? Není to zas až tak dávno. Rozzářené oči dítěte, které napjatě poslouchá snad posté s obrovským zaujetím příběh o Červené Karkulce, nemůže se dočkat, až Jeníček s Mařenkou strčí ježibabu do pece, a těší se na to, že Sněhurku zachrání krásný princ.

To dítě nosíme stále v sobě. Možná jsme na ně pod tlakem společnosti a všech každodenních povinností jen trochu pozapomněli. Ta neuvěřitelně moudrá a současně nesmírně křehká a zranitelná bytůstka jako by nebyla z tohoto světa.

Co nás tedy stále na pohádkách přitahuje a proč se nám (alespoň ty naše) nikdy neokoukají či neoposlouchají? V čem spočívá jejich neopakovatelné kouzlo? Důvodů se nabízí hned několik. Každá pohádka ukrývá v sobě tajemství. Tajemství a poselství staré jako lidstvo samo, dávající nám lidem symbolický klíč k osvobození duše. Pohádky nám ukazují cestu. Jsou milosrdné a nic nevnucují. Přinášejí tolik důležitou naději, že každá situace má řešení a že se dá vyvázat i z té nejprekérnější a zdánlivě neřešitelné životní „šlamastyky“.

Pohádka k nám promlouvá srozumitelným jazykem. Dobro je dobro a zlo je zlo.

Knížka s pohádkovými příběhy 21. století za vámi přichází proto, aby vám pomohla znovuobjevit to, co jsme už všichni kdysi věděli: že existuje jeden jediný svět a že „ideální“ pohádkový svět a svět „reality“, kde platí jen pragmatismus a ostré lokty, jsou si mnohem blíže, než by se na první pohled zdálo.

Situace „jako z pohádky“ se totiž odehrávají všude kolem nás a v pomyslné pohádce může hrát, byť mnohdy zcela nevědomě, opravdu kdokoli. Anebo jinak řečeno, každý z nás žije ve své pohádce, ve svém „životním“ scénáři, i když zrovna jemu to často jako pohádka vůbec nepřipadá.

A který z pohádkových příběhů budeme hrát právě pro vás?

OTESÁNEK

Babička vypráví pohádku

Byli jeden muž a jedna žena. Byli chudí a žena toužila po dítěti. Jednou zrána kopal muž v lese pařezy a vykopal pařízek, který vypadal stejně jako dětátko: hlavička, tělo, ručičky, nožičky...

Muž přinesl ten pařízek domů a povídá ženě: „Tuhle máš, cos chtěla mít... dítě Otesánka.“

Najednou se začalo dítě v peřince hýbat, vrtělo hlavou. Žena nevěděla radostí, kam dříve skočit. Položila dítě do postele a běžela vařit kaši. Když ji uvařila, Otesánek ji snědl a stále křičel, že má hlad. Žena se divila, že je miminko tak hladové.

Když vyrostl, snědl jim všechny bochníky chleba a stále se rozčiloval, že má hlad. Čím Otesánek více jedl, tím větší měl chuť k jídlu. Jeden den otevřel svou hubu a než se máma nadála, byla v něm. Za chvíli přišel domů táta a v okamžení měl Otesánek v sobě i jeho.

V chalupě už nebylo nic, co by za to stálo, a tak se šel podívat do vsi. Potkal děvečku, vezla z pole plný trakař jetele. I ona zmizela v jeho bříše. Potom potkal sedláka, vezl z louky seno. Otesánek se mu postavil do cesty a koně zůstali stát. Než se sedlák nadál, ocitl se i s vozem v jeho bříše.

Otesánek šel dál. Sotva se kolíbal. Přišel k jednomu poli, kde babička okopávala zelí. Otesánek se dlouho nerozmýšlel a začal zelné hlávky trhat a polykat. „Proč mi děláš na poli škodu, Otesánku?“ řekla babička. „Už jsi toho dost snědl!“

Otesánek se na ni zaškaredil a chtěl ji spolknout. Ale babička byla čiperná, uhodila Otesánka motýčkou do břicha a rozpárala mu je. Otesánek se svalil na zem, byl mrtev. Z břicha mu vyskákali všichni, co svojí nenažraností spolykal.

Jak to vidí současnost

Bylo nebylo, vlastně bylo. V kalendáři vládlo datum totalitního režimu a většina lidí se bála cokoli říci. V jednom nehezkém panelákovém bytě, který byl součástí stejně nehezkého pražského sídliště, bydlel muž Karel se ženou Jarmilou. Byli chudí, stejně jako většina ostatních lidí, kteří v těch domech přežívali od výplaty k výplatě. Ona byla krásná, ale utrápená. Pracovala v pekařství jako prodavačka na směny a tajně toužila, že jednoho dne se vše změní. On pracoval ve fabrice kousek od místa bydliště. Vždy ráno odešel v šest z domova a vracel se až tak kolem osmé hodiny večer.

„Přece si musím popovídat se svými kamarády u piva v hospodě,“ říkával své ženě.

„A to nechceš být aspoň chvíli doma se mnou?“ ptávala se často.

Věděla, že manželství, které není naplněno svým posláním v podobě děťátka, nemá šanci se udržet v harmonické podobě.

„Kdybychom tak měli dítě,“ posteskla si několikrát během týdne.

Jeden večer se stavila za svým mužem v hospodě a tam jen poslouchala řeči místních kumpánů: „Buďte rádi, že žádné dítě nemáte. Podívejte se, jaká je doba, nemusíte živit další hladový krk.“

Jarmila to však viděla úplně jinak a moc si přála být matkou. Po nevydařených umělých oplodněních se s manželem rozhodli, že adoptují nějakého chlapečka.

„Jsme spořádané, klasické bezdětné manželství, tak proč bychom nemohli podat žádost?“ udeřila jednoho dne na Karla.

Netrvalo dlouho a opatrovnice si je pozvala k jednání.

„Víte, máme tady pro vás malého chlapečka. Jsou mu teprve dva měsíce, ale má se k světu. Je to takový náš malý Otesánek.“

Žena se rozplývala radostí nad tím, že se konečně bude mít o koho starat. Když se jeli podívat do dětského domova, vzala chlapečka do náruče a okamžitě věděla, že ho bude milovat celým svým srdcem.

„A proč mu říkáte Otesánek?“ zeptala se.

„Je to takové žravé miminko, od prvního dne, co ho tady máme, se má k světu,“ povídala paní, která v domě pracovala.

Během několika dní se podařilo šťastné matce vyřídít potřebné papíry a odvezli si chlapečka domů. Na řeči kamarádek, že vůbec neví, kdo jsou jeho rodiče, že osmdesát procent genů se dědí a jen ten zbytek se dá ovlivnit výchovou, nedala.

„Závidíte mi, že mám konečně dítě, po kterém jsem celou dobu toužila,“ vždy jim odpověděla. Ony ji však měly rády, děťátko jí přály a jen se divily, proč je synek v půl roce skoro desetikilový pořízek.

„No jo, je to náš maličký Otesánek. Nechali jsme mu jméno podle té paní, která nám ho prvně představila,“ vysvětlovala žena všem.

„Otesánek? A jak mu říkáš jinak?“ ptala se nejlepší kamarádka. „Je to náš Otík, Otesánek.“

V roce vážil patnáct kilo a byl neohrabaný.

„Máma, papů, papů,“ dožadoval se stále potravy.

Otesánek rostl jak do výšky, tak do šířky. Stále se dožadoval jídla. Odmítal jíst normální jídla a maminka mu stále vyvářela dobrotu.

„Tady máš kotletky a k tomu zapečené brambory se sýrem. A upekla jsem čokoládový dort,“ podstrojovala mu jeho maminka.

„Měla byste trošku omezit přísun jídla tady Otesánkovi,“ říkala při vyšetření v ordinaci dětská doktorka, které se nelíbilo, že desetiletý chlapec má nadváhu.

„Tomu vy nemůžete rozumět, jsem ráda, že klukovi chutná. Takovou chuť k jídlu nikdo z nás nikdy neměl,“ snažila se vysvětlit.

„Jestli to takhle půjde dále, budu ho muset poslat do ozdravovny pro děti s nadváhou,“ odpověděla vážně.

Další dva roky se naštěstí nic nedělo a maličký Otesánek nikam do ozdravovny nemusel.

Čím více Otesánek jedl, tím větší měl hlad.

„Prosím tě, můžeš mi říci, jak to dělají v jiných rodinách, že jim zůstane alespoň pár korun v rozpočtu, a ty utratíš všechno za jídlo?“ osočil jeden večer Karel svou ženu.

„Náš Otesánek má pořád hlad a má rád samé dobroty, tak se mu snažím podstrojovat,“ odpověděla.

„A copak nevidíš, že ostatní rodiny mají třeba tři děti, podařilo se jim přestěhovat z paneláku někam jinam, a dokonce se i dostanou na nějakou zahraniční dovolenou. Ty jen stojíš u plotny, vaříš, pečeš a kupuješ samé delikatesy a náš Otesánek vše prožere,“ vynadal ženě.

„Tedy táto, tohle si náš chlapeček nezasloužil. Vzpomeň si na to, jak jsme byli šťastní, když jsme si ho přinesli domů.“

„Jenže teď mu je patnáct, chodí na soukromé gymnázium, které nás stojí hromadu peněz, projí za pět dětí a nezlob se na mě, Jarmilo, ale je pěkně arogantní a díky tomu nemá kamarády a holky ho taky chtít nebudou, pokud bude vypadat tak, jak vypadá,“ musel konstatovat pravdu.

Otesánek se začal chovat agresivně i doma: „Mami, já jsem ti říkal, že chci k večeři bramborové knedlíky, a ty jsi uvařila houskové. To si ze mě děláš srandu? Kdo to má jíst? Vždyť houskové jsem měl předevčirem. To si myslíš, že budu žrát pořád to stejné?“ řval na svoji maminku, která věčným vařením a nakupováním už byla unavená.

„Otesánku, prosím tě, pochop, že chodím do práce každý den a sotva vše stíhám kvůli tvým nárokům,“ snažila se bránit.

„Jsem tvoje dítě a mám hlad, když přijdu ze školy. Taky se musím učit, tak co si stěžuješ, že chodíš do práce. Co bude k jídlu? Mám hlad!“ křičel na svoji matku.

Po gymnáziu se dostal na studium práv, kde mu rodiče platili několik desítek tisíc ročně za studium.

„Nemysli si, matko, že budu jezdit do školy autobusem. Víš, jak je to daleko od zastávky? Dokážeš si představit, jak by mi vyhládlo? Takhle si mohu vzít jídlo do auta a nechat ho zaparkované před školou.“

Stalo se. Rodiče koupili Otesánkovi auto, platili mu školu a matka mu stále denně vyvařovala. Peníze obou rodičů se utápěly jen do jeho osoby. Když bylo Otesánkovi dvacet dva let, zemřel mu otec.

„Co budeme dělat? Já to bez tvého táty nezvládnou?“ brečela žena a prosila o psychickou pomoc svého syna.

„No, co by? Copak se něco změní? Vždycky jsi vařila a starala ses o mě, tak se tak bude dít i nadále. A to je dobrý, táta mi nebude ujídat z talíře. To bys mohla vařit dražší jídla,“ reagoval podle svého.

„Chápeš, že nebudeme mít už tátův příjem?“ brečela Jarmila.

Opravdu měla co dělat, aby syna nakrmila.

Za další rok vážně omarodila a musela do nemocnice. Tam byla skoro půl roku. Otesánek v té době promoval a nastoupil k jedné firmě jako právník. Začal být velice úspěšný a stal se gaunerem, který se nebál ničeho.

„Beru čtyřicet procent z vysouzených peněz. Buď to berete, nebo se obraťte na někoho jiného,“ tak jednal se všemi svými mandanty.

Na svou matku skoro zapomněl, nechal ji nemocnou doma a sám se nastěhoval do nového domu, který si za vydělané peníze koupil. Nebál se ničeho, měl pocit, že je neohrožený. Své utržené peníze projídal v drahých restauracích a po večerech se bavil se slečnami, které si kupoval v luxusních podnikcích. Jeho matka se trápila.

„Copak ti se mnou něco chybělo? Snažila jsem se tě vychovat dobře a zahrnovala jsem tě svojí láskou. Teď, když potřebuji pomoci já, tak se ode mě odtahuješ,“ brečela jednoho dne, když ji přišel mimořádně navštívit.

„Copak nechápeš, že jsem s tebou jen živořil? Ten život doma byl hrozný, místo abychom chodili na dobrá jídla do restaurací, vyváběla jsi mi knedlíky a další hnusy,“ vysvětloval jí svou nynější situaci.

„Otesánku, copak ti nedošlo, že život není jen o penězích a jejich utrácení? Nechtěl by ses usadit s nějakou ženou a začít žít normální život?“ zeptala se ta zoufalá žena.

„Tohle je život. Už nikdy nechci žít tak nudně, jako jsme žili. Táta, máma v práci, doma večere a zase do práce! Už nikdy nechci ochutnat tu tvoji hnusnou zeleninovou polévku, cos do mě cpala. Fuj.“

„Kde jsem udělala chybu, že jsem tě takhle vychovala?“ šeptala potichu, aby ji syn neslyšel.